

14/11 - 20/11 - 27

DYDSDRAGONEN

LYSTSPIL I 7 AKTER

FORFATTET OG ISCENESAT AF
VALDEMAR ANDERSEN

OPTAGET AF NORDISK FILMS KOMPAGNI, KØBENHAVN

Eneret: Aktieselskabet Kinografen, København.

Hovedpersonerne:

- Jonas Lenner, Forfatter Rasmus Christiansen
- Kitty, hans Kone Mary Kid
- Bit, Kittys Søster Mary Parker
- Sam Vælling, Skuespiller Peter Malberg
- Søren Alm Harry Komdrup
- Laurent, Pariserkorrespondent Gorm Schmidt
- Zaza, Danserinde Sonja Mjøen
- Alexia, Pige hos Lenners Olga Jensen

DYDSDRAGONEN
 LYSTSPIL I 7 AKTER
 FORFATTET OG SCENESAT AF
 VALDEMAR ANDERSEN
 OPTAGET AF NORDISK FILMS KOMPAGNI KØBENHAVN

Dydsdragonen.

Jonas Lenner — den højtbetalte Ophavsmand til saa mange elegante og dristige Farcer — har giftet sig og er lykkelig, ubeskrivelig lykkelig, indtil han en Dag mener at gøre den bitre Opdagelse, at al den megen hjemlige Lykke kvæler hans Hittepaasomhed og stjæler hans Arbejdsro. Det er selvfølgelig smigrende for ham, at hans tilbedte Kitty hellere vil sidde paa Skødet af ham end se ham tromme paa Skrivemaskinen, men fremmende paa Arbejdet virker det egentlig ikke. Hans lille Svigerinde, den kaade og sprælske Bit, bidrager heller ikke synderligt til at skaffe Ro i Digterhjemmet — specielt ikke naar hun optræder sammen med sin Tilbeder, den mere lapsede end talentfulde Skuespiller Sam Vælling — og en Dag, hvor alt er gaaet Digteren imod, og hvor hans Nervesystem hænger i Laser, lader han sig friste til at begaa en Daarskab, hvad der ellers ligger hans lammefromme Naturel uendelig fjernt.

Hans Ungkarleven, den livslystne Direktør Alm, som han ikke har set siden sin Debut som Ægtemand, dukker nemlig op med en lokkende Invitation fra en fælles Ven, der bor i Paris — og givende efter for en pludselig Trang til at komme væk fra det Urocentrum, hans Hjem i Øjeblikket er, beslutter han at smutte til Paris og søge Inspiration og Arbejdsro. Han bilder sin Kone ind, at han tager over til det fredelige Æbeltoft for at besøge en Ungdomsven, Overlærer Mikkelsen, en Fantasifigur der er opfundet af Alm, og arrangerer det omhyggeligt saadan, at Kitty med passende Mellemrum vil faa smaa rørende Epistler fra den lille jydsk Idyl.

Nogle Dage efter træffer vi den borttrømte Digter i „Byernes By“, hvor han bliver modtaget med fuld Musik af Vennen, Pariserkorrespondenten Laurent, og dennes charmerende Veninde, den lille Danseuse Zaza. Efter at have indtaget en bedre Middag søger det glade Trekløver hen paa en mondæn „Dancing“ — og den gode Jonas

bliver efterhaanden saa kaad, at han tilbyder at skaffe Zaza et straalende Engagement i København, hvis hun engang skulde faa Lyst til at søge andre Græsgange. Men det er ogsaa den eneste Letsindighed, den bunddydige Digter begaar — maaske fordi han straks efter paa en hemmelighedsfuld Maade faar overbragt en lille Seddel, paa hvilken der paa godt Dansk staar de lakoniske Ord: *Fy Lenner!* — Den rædselsslagne Pariserfarer kan jo nok regne ud, at der maa være en Bekendt i Nabolaget, men det lykkes ham ikke at opdage, *hvem* det er — hvad der maaske ogsaa er meget heldigt, for det er en af hans Kones Veninder! Det lille Forargelsestegn berøver ham omgaaende Livsmodet — angerfuld og ulykkelig søger han hjem paa sit Hotelværelse, og det forlader han ikke de 14 Dage, han af Hensyn til Æbeltoft-Korrespondancen maa blive borte.

Gennem sin aabnemundede Veninde faar Kitty imidlertid at vide, at hendes Gemal er i Paris, og ved at telefonere til Æbeltoft overbeviser hun sig om, at der slet ikke findes nogen Overlærer Mikkelsen derovre. Det er forstaaeligt, at hun er ved at gaa ud af sit smukke Skind af Harme, hun holder Krigsraad med Bit og den tjenstivrige Sam Vælling, og han er saa heldig at kunde give hende Ideen til en raffineret Hævnaakt.

Som et Led i denne modtager hun tilsyneladende sin troløse Mand med aabne Arme — og stakkels Jonas aander lettet op: Han er reddet!

Men han er — tværtimod!

En skønne Morgen ringer nemlig Telefonen, og Kitty kan meddele sin Ægtefælle, at det er hans gode Ven Overlæreren, der vil tale med ham. Denne Meddelelse er ved at gøre det komplet af med Jonas — et Menneske, der ikke eksisterer, spørger efter ham! Men det Mirakel skal han jo nok lade være at tale højt om, og han søger med saa megen Anstand som mulig at føre en aandfuld Telefonsamtale med „Spøgelset“, der i Virkeligheden er Sam Vælling. „Overlæreren“ melder sin Ankomst til om Aftenen Klokken 7, og mere død end levende lægger den forvildede Digter Telefonrøret paa, medens Kitty og Bit diskret nyder det vellykkede Forspil til Hævnaakten.

Jonas ser sin eneste Redning i at opsøge Alm, for hvem han aabner sit bekymrede Hjerte. Han aner ikke, hvem den „Spøgefugl“ er, der har ringet, men han er klar over, at den kloge Kitty maa ane Uraad, naar der nu af gode Grunde ingen Overlærer kommer. Alm spekulerer paa Udveje, og da han faar at vide, at Vennen ved en given Lejlighed har bildt sin Kone ind, at et Billede af Laurent, som han havde med fra Paris, forestiller Sagnfiguren fra Æbeltoft, mener han — til Jonas' usigelige Glæde — at have fundet et reddende Halmstraa.

Om Aftenen indfinder der sig da ogsaa en „Hr. Overlærer Mikkelsen“ i Digterhjemmet — nemlig Alm maskeret som Laurent. Han faar en hjertelig Modtagelse af Vennen — og for Resten ogsaa af Husets to Kvinder, der svæver

i den fejlagtige Tro, at det er *Sam*, der skjuler sig bag „Overlærermasken“ — hvad der nemlig var det vigtigste Led i de tre Sammensvornes Hævnplan. Fem Minutter senere arriverer den gode *Sam* — ogsaa i *Laurents* Skikkelse — men til alt Held er det *Jonas* selv, der tager imod Overlærer Nr. 2, og som faar ham spærret inde i Pigeværelset, da den første Blanding af Overraskelse og Rædsel har lagt sig.

Det bliver alligevel en højst urolig Middag, det lille Selskab kommer til at indtage — for snart er det *Alm*, der optræder som *Æbeltoftgæsten*, og snart *Sam*, idet denne stadig paa forskellige mystiske Maader undslipper fra de Gemmesteder, hvor hans Modstandere efterhaanden anbringer ham. *Jonas* føler sig langtfra godt tilpas — og det bliver ikke bedre, da *Zaza* midt under hele Hurlumhejen holder sit Indtog! Hun er blevet Uvenner med *Laurent*, og den sølle Digter er nu hendes eneste Fremtidshaab. Ved at udfolde al sin Snilde faar han dog gemt Danserinden væk — men er imidlertid ikke mere heldig med Skjulestedet, end at hun faar Lejlighed til baade at løbe paa *Alm* og *Sam* — og i begge genkender den svigefulde *Laurent*, hvad der selvfølgelig giver Anledning til skæbnsvangre Misforstaaelser. *Jonas* har ustandselig nok at gøre med at klare de utallige Skær, som Farvandet

rummer — og han er helt ved at kuldsejle, da selveste *Pariserven*en pludselig dukker op. Den intetanende *Laurent*, der er rejst efter *Zaza*, kommer formedelst sit Ydre ogsaa til at optræde som „Overlærer“ og hvirvles ind i en Række sindssvage Situationer. *Jonas* forsøger tappert at klare *Ærterne* saa længe som muligt, men det Øjeblik kommer, hvor det hele ramler sammen for ham, og hvor han gør den rystende Opdagelse, at hans Kone ved alt.

Der begynder et dramatisk Opgør — der er Skilsmisse og anden Vederstyggelighed i Udsigt, da der pludselig gør sig et ganske nyt Moment gældende, som bevirker, at den saa haardt medtagne Digter ikke alene faar Tilgivelse, men kommer til at staa med *Sejrens Palmer* i Hænderne.

Der *kan* altsaa komme noget godt ud af at tage til Paris bag sin Kones Ryg — men *Jonas* gør alligevel aldrig den Rejse mere — i alt Fald ikke *via Æbeltoft!*

Fra den gamle, gamle, gamle
Parisvarmen minde om den gamle
der er lidt af den gamle, gamle
til at omgange, gamle, gamle, gamle
indbyde, gamle, gamle, gamle
for den gamle, gamle, gamle, gamle
hvordan den gamle, gamle, gamle, gamle
den gamle, gamle, gamle, gamle, gamle
Der gamle, gamle, gamle, gamle, gamle
og andre gamle, gamle, gamle, gamle, gamle
sig et gamle, gamle, gamle, gamle, gamle
aan gamle, gamle, gamle, gamle, gamle, gamle
kommer til at gamle, gamle, gamle, gamle, gamle
Der gamle, gamle, gamle, gamle, gamle, gamle
Paris gamle, gamle, gamle, gamle, gamle, gamle
den gamle, gamle, gamle, gamle, gamle, gamle

Eneret: Aktieselskabet Kinografen, København.